

Politica si Administratie Publica

Acest **curs** prezinta **Politica si Administratie Publica**.

In acest PDF poti vizualiza cuprinsul si bibliografia (daca sunt disponibile) si aproximativ doua pagini din documentul original.

Arhiva completa de pe site contine un fisier, intr-un numar total de **7 pagini**.

Fisierele documentului original au urmatoarele extensii: pdf.

Extras

Membrii oricarei colectivitati sociale tind spre un stat politic care sa le confere conditii prielnice pentru a se autoguverna sau, cel puțin, pentru a participa, prin reprezentare, la procesul de conducere sociala. Emanciparea politica a individului, vazuta desigur în plan geografic si socialistoric, a marcat o treapta superioara pe calea progresului umanitatii, devenind una dintre piesele de baza ale sistemului universal de valori social-umane.

Însasi notiunea de democratie, în care filosofii greci din secolele V-IV î.e.n. au asimilat si concretizat din punct de vedere politic o asemenea nazuinta, a exprimat, în polisurile grecesti, forma de guvernare în care puterea era exercitata de catre popor sau cu participarea substantiala a acestuia.

Dupa mai mult de un mileniu si jumatate în care, în Europa, conceptul si practica democratiei s-au cufundat în uitare, doctrina a reusit sa îmbrace într-o forma publicistica atragatoare o realitate frapanta de care constienti au devenit, chiar si silit, monarhul absolut si clasa nobila: suveranitatea nu poate apartine regelui si, deci, nu poate fi exercitata exclusiv de catre acesta, deoarece izvoraste de la Natiune.

În consecinta, Natiunea este îndreptatita sa participe la exercitarea puterii politice fie prin reprezentantii ei, fie în mod direct¹. De la constientizarea si acceptarea acestui adevar, fixat mai întâi în cutuma constitutionala si apoi în prima constitutie scrisa, au trecut multe secole. Astazi, problematica democratiei - a celei reprezentative, ca si a celei directe - cunoaste o revigorare deosebita. Nici o constitutie nu poate ignora afirmarea într-o forma sau alta a dreptului poporului de participare la exercitarea puterii. În acest fel, nazuinta spre autogovernare sau, altfel spus, participarea poporului, în calitate de titular al suveranitatii, la exercitarea puterii politice, a fost sanctionata de puterea constituanta, devenind un drept constitutional.

Din punct de vedere al problematicii accesului popular la exercitarea puterii politice, prin termenul

de popor se înțelege ansamblul indivizilor carora statul le recunoaste calitatea de cetateni ai acestuia și, în această calitate, aptitudinea de a participa în anumite condiții la diferite proceduri electorale prin care se exprimă voința națională. Din acest punct de vedere, noțiunea de “popor” este circumscrisă noțiunii de “electorat” sau “corp electoral”². Forma clasică de manifestare a dreptului de participare la guvernare, consacrat în toate constituțiile statelor moderne, constă în dreptul de a alege și dreptul de a fi ales.

Dacă în comunitățile sociale antice, puțin numeroase (democrația sclavagistă grecească), era posibilă democrația directă prin întrunirea cetățenilor și adoptarea în comun a unor hotărâri majore, în statele moderne democrația directă nu mai este posibilă în formele pe care le-a cunoscut antichitatea³. Iată de ce accesul la exercitiul democratic, în epoca contemporană, se face prin reprezentare, care conferă conceptului participării maselor la exercitarea puterii, un conținut concret, material. Sigur că formele de participare sunt diferite de la un stat la altul, potrivit regimului politic, condițiilor concret-istorice, tradițiilor democratice, culturii politice a cetățenilor, intereselor cercurilor și forțelor politice care își dispută opțiunile electoratului ș.a.

§1. Participarea politică

Într-un regim democratic, activitățile politice nu sunt rezervate doar profesioniștilor sau agenților specializați, conducători, jurnaliști, aleși, militanți. Indivizi sau grupuri de indivizi își exprimă, de exemplu prin practica votului, manifestări sau petiții, decizia lor de a lua parte la jocul politic.

1 Ferdinand Lundberg, *The Myth of Democracy*, Carol Publishing Group, New York 1989, p.7-10.

2 Marcel Prelot, Jean Boulouis, *Institutions politiques et droit constitutionnel*, Dalloz, Paris, 1980, p.631.

3 În Preambulul Cartii europene a autonomiei locale, încheiată la Strasbourg, la 15 octombrie 1985, se arată că dreptul cetățenilor de a participa la

treburile publice poate fi exercitat în modul cel mai direct la nivel local.

Participarea se poate deci defini ca „ansamblul activităților prin care cetățenii sunt abilitați să intre în contact cu universul sacru al puterii întotdeauna într-o manieră superficială sau efemeră și respectând anumite constrângeri rituale”⁴.

Democrația este fondată pe concepția că puterea politică provine de la poporul suveran. Acest ideal democratic postulează reprezentarea unui cetățean activ. Realitatea este diferită și se mulțumește mai curând cu o cetățenie parțială.

a. Mitul cetățeanului activ

Progresele democratiei franceze se combina cu largirea drepturilor politice. Consacrarea drepturilor omului si ale cetateanului (1789), stabilirea sufragiului universal masculin (1848) si feminin (1944), recunoasterea libertatii de asociere (1901) se bazeaza pe o conceptie clasica a democratiei legata de existenta unui cetatean educat, virtuos, capabil de „a emite o opinie” si dominat de un real sentiment de angajare. Participarea la activitatile politice tinde astfel sa se confunde cu exercitiul idealizat al cetateniei si ia forma obligatiei morale, si chiar a normei interiorizate de indivizii însisi (consensul în jurul datoriei electorale). Baza teoretica a democratiei, participarea cetatenilor este deci nu numai legitima, ci si de dorit.

Documentul complet de 7 pagini il poti citi daca il descarci din [Biblioteca.RegieLive.ro](https://biblioteca.regielive.ro)

Imagini din documentul complet:

Mai multe detalii se gasesc in [pagina documentului din Biblioteca.RegieLive.ro](https://biblioteca.regielive.ro)